

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-454/2023-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Ani Lazić, u pravnoj stvari tužiteljice Mihaele Andabaka iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 37, Hrašćica, OIB: 34084166766, zastupane po punomoćnici Ani Čopor, odvjetnici iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 42, Hrašćica, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Radoslava Lopašića 6, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 1. travnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice Ane Čopor, odvjetnice iz Varaždina, i zamjenice punomoćnika tuženika Ivana Radića, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, te objave presude 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe članka 1., 2., 7., 23. Ugovora o namjenskom kreditu, br. 3208235641, sklopljenog dana 11.01.2007. između tužiteljice, Mihaele Andabaka, OIB: 34084166766, iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 37, Hrašćica, kao korisnika kredita, i tuženika, Zagrebačka banka d.d., OIB:92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, kao kreditora solemniziran kod javnog bilježnika Bojane Štimac iz Varaždina, Braće Radić 6, pod brojem OU-39/2007-1 dana 16.01.2007 do isplate, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, točnije redom slijedeće odredbe i dijelovi odredaba:

- članka 1. koji glasi: „...u kunskoj protuvrijednost od 68.050,15 CHF (šezdesetosamtisućapedesetšvicarskihfranakaipetanestrapena) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. „, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu vezanu za CHF,

- dio odredbe članka 2. stavak 1, koji glasi: „...korisnik kredita dužan je Kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 68.050,15 CHF ...“, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu vezanu za CHF,

- dio odredbe članka 7. koji glasi: „...Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 341,17 CHF....“, u dijelu koji se na to odnosi na valutnu klauzulu vezanu za CHF,

- dio odredbe čl. 23., točke P, koja glasi: „...Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu...“, u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu vezanu za CHF i pristanak Korisnika kredita i svih ugovornih strana na strani Korisnika kredita kojim pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa, pa stoga navedene odredbe i dijelovi odredaba ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane (tužitelja i tuženika).

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mihaele Andabaka iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 37, Hrašćica, OIB: 34084166766 isplati iznos od 4.206,21 EUR (slovima: četiri tisuće dvjesto šest eura i dvadeset jedan cent) sa zakonskom zateznom kamatom do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, i to na:

iznos 43,71 EUR od 16. travnja 2011. do isplate
iznos 65,47 EUR od 16. svibnja 2011. do isplate
iznos 79,48 EUR od 16. lipnja 2011. do isplate
iznos 95,41 EUR od 16. srpnja 2011. do isplate
iznos 110,03 EUR od 16. kolovoza 2011. do isplate
iznos 83,25 EUR od 16. rujna 2011. do isplate
iznos 74,23 EUR od 16. listopada 2011. do isplate
iznos 74,84 EUR od 16. studenoga 2011. do isplate
iznos 76,08 eura od 16. prosinca 2011. do isplate
iznos 83,85 eura od 16. siječnja 2012. do isplate
iznos 86,19 eura od 16. veljače 2012. do isplate
iznos 83,64 eura od 16. ožujka 2012. do isplate
iznos 83,26 eura od 16. travnja 2012. do isplate
iznos 84,55 eura od 16. svibnja 2012. do isplate
iznos 86,80 eura od 16. lipnja 2012. do isplate
iznos 84,00 eura od 16. srpnja 2012. do isplate
iznos 83,22 eura od 15. kolovoza 2012. do isplate

iznos 76,36 eura od 16. rujna 2012. do isplate
iznos 82,28 eura od 16. listopada 2012. do isplate
iznos 85,03 eura od 16. studenoga 2012. do isplate
iznos 83,20 eura od 16. prosinca 2012. do isplate
iznos 81,00 eura od 16. siječnja 2013. do isplate
iznos 80,25 eura od 16. veljače 2013. do isplate
iznos 79,47 eura od 16. ožujka 2013. do isplate
iznos 84,93 eura od 16. travnja 2013. do isplate
iznos 76,89 eura od 16. svibnja 2013. do isplate
iznos 75,58 eura od 16. lipnja 2013. do isplate
iznos 76,36 eura od 16. srpnja 2013. do isplate
iznos 75,54 eura od 15. kolovoza 2013. do isplate
iznos 78,48 eura od 16. rujna 2013. do isplate
iznos 80,38 eura od 16. listopada 2013. do isplate
iznos 81,31 eura od 16. studenoga 2013. do isplate
iznos 84,63 eura od 16. prosinca 2013. do isplate
iznos 81,28 eura od 16. siječnja 2014. do isplate
iznos 70,19 eura od 16. veljače 2014. do isplate
iznos 71,89 eura od 16. ožujka 2014. do isplate
iznos 70,41 eura od 16. travnja 2014. do isplate
iznos 68,28 eura od 16. svibnja 2014. do isplate
iznos 68,74 eura od 16. lipnja 2014. do isplate
iznos 70,26 eura od 16. srpnja 2014. do isplate
iznos 71,47 eura od 15. kolovoza 2014. do isplate
iznos 71,78 eura od 16. rujna 2014. do isplate
iznos 73,08 eura od 16. listopada 2014. do isplate
iznos 74,94 eura od 16. studenoga 2014. do isplate
iznos 75,28 eura od 16. prosinca 2014. do isplate
iznos 75,55 eura od 16. siječnja 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. veljače 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. ožujka 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. travnja 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. svibnja 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. lipnja 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. srpnja 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 15. kolovoza 2015. do isplate
iznos 75,42 eura od 16. rujna 2015. do isplate
sve u roku 15 dana,

dok se u preostalom dijelu dio tužbenog zahtjeva tužiteljice radi isplate iznosa od 5.294,75 EUR sa zakonskim zateznim kamatama odbija kao neosnovan.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništetnim odredbe članka 2., 4., 5., 8., 9., 14. i 20. Dodatka Ugovora o kreditu broj 3208235642, sklopljenog dana 20.01.2016.g. između tužitelja Mihaele Andabaka, OIB: 34084166766, iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 37, Hrašćica, kao korisnika kredita, i tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB:92963223473, Trg bana

Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, kao kreditora, u dijelu u kojem se iste odnose na ništetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je tužitelj obavezan platiti preostalu glavnicu u ukupnom iznosu od 57.487,09 CHF-a, a koji izračun je posljedica primjene pogrešnog tečaja CHF-a kao neosnovan.

IV. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja da se tuženiku naloži da isplati tužiteljici Mihaeli Andabaka, po osnovi pogrešno utvrđene razlike u neotplaćenoj glavnici, iznos od 16.330,19 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 21. siječnja 2016. do isplate, kao neosnovan.

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, naknaditi trošak parničnog postupka tužiteljici Mihaele Andabaka iz Varaždina, u iznosu od 2.150,00 EUR (dvije tisuće sto pedeset eura) sa zakonskom zateznom kamatom od 15. svibnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope - kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ovome sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je kao korisnik kredita dana 11. siječnja 2007. sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 3208235642 koji je solemniziran kod javnog bilježnika Bojane Štimac iz Varaždina, pod brojem OU-39/2007-1 16. siječnja 2007. Tim je ugovorom tuženik odobrio tužiteljici kredit u iznosu od 68.050,15 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (u daljnjem tekstu: HNB) na rok otplate od 30 (slovima: trideset) godina, uz rok korištenja kredita od 3 (slovima: tri) mjeseci od dana sklapanja Ugovora po kreditu tj. do 11.04.2007. Namjena kredita je adaptacija kuće, a što je izričito navedeno u čl. 6. Ugovora o kreditu. Člankom 7. Ugovora o kreditu je ugovoreno kako tužiteljica otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti 341,17 CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF time da se tijekom otplate kredita tečaj CHF mijenjao. Tužiteljica ističe kako su ništetne i nepoštene odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valuta za koju je vezana glavnica za švicarski franak, budući da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužiteljice i tuženika, tuženik propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu. Tužiteljica kao potrošač nije imala niti znanje niti mogućnosti niti kapaciteta da uvidi sve moguće rizike i ekonomske posljedice vezanja njegove ugovorne obveze za tečaj švicarskog franka vezano za obim njezine obveze i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora, o čemu ju je bio dužan informirati tuženik kao trgovac, a što je propustio učiniti. Tuženik je postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja, a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Poziva se na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012, te presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13

od 13. lipnja 2014., PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. i odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-249/2014, a vezano uz odredbu čl. 502.c Zakona o parničnom postupku. Stoga traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i isplatu po osnovi preplate zbog ništetnih odredbi ugovora o kreditu u iznosu od 9.500,96 eur sa zateznim kamatama na svaki preplaćeni iznos od dana preplate do isplate. Nadalje navodi da je s tuženikom sklopila i Dodatak ugovora o kreditu 7103465845 28.01.2016. temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), te je obaviještena da je nakon provedene konverzije preplatila ukupno 10.848,57 HRK, a da glavnica na dan 28.01.2016.g. iznosi 56.862,73 CHF/ 394.477,63 HRK/36.435,72 EUR. Tužiteljica ističe kako su ništetne i nepošteno odredbe Dodatka Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se iste odnose na ništetne odredbe Ugovora o kreditu, točnije u dijelu u kojem su izračuni navedeni u odredbama Dodatka Ugovora o kreditu dobiveni temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu. Nadalje, u Dodatku Ugovora o kreditu kao početni parametar izmijenjenog ugovornog odnosa utvrđen je iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF po Ugovoru o kreditu, koji je zatim pretvoren u EUR. Međutim, taj iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF po Ugovoru o kreditu pogrešno je obračunat, jer je prilikom tog izračuna tuženik primijenio ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, točnije tijekom čitavog računskog razdoblja računao je s promijenjenim kamatnim stopama sukladno svojoj Odluci o promjeni kamatnih stopa te je računao i s promjenama tečaja CHF kroz navedeni period. Rezultat toga je bio pogrešan izračun neotplaćene glavnice u EUR, pa samim time i pogrešno utvrđeni iznos mjesečnog anuiteta kojeg je tužiteljica dužan plaćati po Dodatku Ugovora o kreditu. Stoga smatra ništetnim i dijelove odredbi sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu te potražuje i isplatu razlike glavnice nastale pogrešnim obračunom utvrđenim Dodatkom ugovoru o kreditu na temelju ništetnih odredbi osnovnog ugovora u iznosu od 16.330,19 eur. Tužiteljica ističe da sama činjenica da su stranke sklopile Dodatak Ugovora o kreditu ne znači da je tužiteljica izgubila pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovora o kreditu ništetne, kao i pravo na povrat preplaćenih iznosa po toj osnovi. Stoga predlaže sudu usvojiti tužbeni zahtjev postavljen tužbom.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega navodi da tužbeni zahtjev nije dovoljno određen. Oспорava status potrošača tužiteljice, ističe kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, a da je to osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužiteljici je teret dokaza da je potrošač. Tuženik ističe prigovor zastare tražbine tužiteljice smatrajući da se u konkretnom slučaju primjenjuje trogodišnji zastarni rok jer da se radi o postupku naknade štete, a rok zastare da teče od svakog pojedinog više plaćenog iznosa, a kako je tužba podnijeta 12. lipnja 2023. tužiteljčina tražbina je zastarjela. Nadalje, stranke da su 20. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužiteljica prihvatila i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Navodi da je Sud EU 5. svibnja 2022. donio odluku u predmetu C-567/20 te je u ovoj pravnoj stvari meritorno odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime,

navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Poziva se i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske u oglednom postupku broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. Sklopljenim Aneksom između stranaka da je stvorena nova pravna osnova koja uspostavlja ravnotežu između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca te tužiteljica nema pravnog interesa utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, niti tražiti obeštećenje s te osnove. Naime, tužiteljica da je prihvatom konverzije pristala biti korisnicom kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa i više se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora jer se taj spor odnosi samo na CHF korisnike kredita glede kojih nije sklopljen ugovor o konverziji. Time da tužiteljica uopće ne osporava da je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK. Zaključno, tuženik navodi da prema ZIDZPK i pravnim stajalištima izraženim u odluci VSRH Gos-1/19 proizlazi da dodatak ugovoru o kreditu zaključen između ovdje stranaka proizvodi pravne učinke od samog početka i valjan je, da je tim dodatkom ugovoru stvorena pravna osnova koja uporište ima u prisilnom propisu i uspostavlja ravnotežu između tužiteljice i tuženika, te da tužiteljica kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora niti potraživati bilo kakva obeštećenja s te osnove. Osim toga, smatra da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Tuženik ističe da iznos od 16.330,19 eura/ 123.039,90 kn koji tužitelj zahtijeva ne predstavlja iznos koji je tužitelj tijekom otplate kredita po CHF partiji kredita više platio s osnove povećanja tečaja po predmetnom Ugovoru o kreditu već je predmetni iznos posljedica sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija. Sklapanjem Dodatka, a valjanost kojih odredbi Dodatka Ugovora o kreditu tužitelj u ovom postupku ne osporava niti dovodi u pitanje u okviru činjenica iznijetih u tužbi, promijenjeni su iznos i valuta kredita te je tako utvrđen i iznos kredita u valuti EUR. Dakle, tužitelj je pristao na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavljen sukladno obveznim zakonskim odredbama od strane tuženika te su tako sporazumno određeni uvjeti kredita za razdoblje od 30. rujna 2015. godine pa nadalje. Radi navedenoga, tužitelj nema pravo od tuženika zahtijevati isplatu iznosa od 16.330,19 eura/ 123.039,90 kn te tuženik predlaže takav zahtjev odbiti kao neosnovan. Ujedno ističe prigovor zastare i u pogledu ove tražbine. Radi navedenoga tuženik predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužiteljice.

3. Očitujući se na navode iz odgovora na tužbu tužiteljica u podnesku od 30. prosinca 2024. navodi da je iz predmetnog ugovora o kreditu (članak 6. „Namjena kredita“), dostavljenog uz tužbu, jasno vidljivo da je namjena spomenutog kredita bila adaptacija kuće, kao rješenje stambenog pitanja za tužitelja, a koja dakle služi isključivo za njegovo osobne potrebe. Slijedom navedenog, u cijelosti su neosnovani prigovori tuženika iz citiranog podneska da tužitelj u predmetnoj pravnoj stvari nema svojstvo potrošača. Pozivajući se na shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. ističe daje prigovor zastare neosnovan,

navodi da sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu nije otklonjena ništetnost predmetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, niti je Dodatkom riješeno pitanje preplaćenih iznosa zbog nepoštenog postupanja tuženika kroz utuženi period, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos, od dana sklapanja Dodatka o konverziji pa nadalje. Potrošač je samo formalno imao pravo izbora – prihvatiti ili ne prihvatiti konverziju, ali realno i egzistencijalno taj izbor nije postojao ako se ima u vidu porast visine početno ugovorenog anuiteta. Potrošači koji su pristali na konverziju ne mogu biti dovedeni u neravnopravan položaj u odnosu na potrošače koji su imali prvenstveno financijske mogućnosti i dalje ostati u CHF kreditu. I jedni i drugi imaju pravo na povrat stečenog temeljem nepoštenih i ništetnih predmetnih ugovornih odredbi, a drugačije tumačenje bilo bi diskriminatorno, te bi izravno upućivalo na povredu ustavnog prava na jednakost pred zakonom iz čl. 14. st. 2. Ustava RH. Poziva se na sudsku praksu koja govori prilog tezama tužiteljice i predlaže sve prigovore tuženika odbiti kao neosnovane.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to Ugovor o kreditu broj: 3208235642 od 11. siječnja 2007., potvrdu o solemnizaciji od 16. siječnja 2007. javnog bilježnika Bojane Štimac iz Varaždina, presliku prometa po kreditu/specifikaciju uplata, Dodatak ugovoru o kreditu 20. siječnja 2016., izvadak iz zemljišne knjige za nekretninu čkb. 6569/5 upisanu u zkul. 13004 k.o. Varaždin (u osnivanju), obavijest o izračunu efekata konverzije od 28. siječnja 2016., izvještaj tuženika od 14. studenog 2015., pročitani su iskazi tužiteljice i nalaz i mišljenje te dopuna nalaza i mišljenja sudske vještakinje Danijele Podbojec.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula vezana za CHF, i isplata radi stjecanja bez osnove po ništetnim odredbama ugovora u iznosu od 9.500,96 EUR, te zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi Dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija te isplata po osnovi razlike glavnice nastale zbog ništetnih odredbi Dodatka ugovoru o kreditu u iznosu od 16.330,19 EUR.

7. Nesporno je između stranaka da je tužiteljica s tuženikom 11. siječnja 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj: 3208235642 i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, te je namjena kredita adaptacija kuće, te Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15) kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Nesporno je da se navedenim kreditom tuženik kao kreditor obvezao tužiteljici kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 68.050,15 CHF po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita, da je člankom 2. i člankom 7. Ugovora ugovorena valutna klauzula kojom se otplata veže uz valutu švicarski franak, da je nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u

EUR na dan 30. rujna 2015. iznos nedospjele glavnice kredita bio 36.735,23 EUR, te da je utvrđen preplaćeni iznos u iznosu od 10.378,25 KN 1.377,43 EUR.

8. Sporno je među strankama da li tužiteljica ima status potrošača, zatim da li ima pravni interes potraživati ikakvu isplatu budući da je sklopila Dodatak ugovoru o kreditu, te da li je nastupila zastara potraživanja, a sporna je i osnova potraživanja tužiteljice u smislu da li su odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF ništetne te da li tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetnih odredbi ugovora, kao i da li su ništetne odredbe Dodatka ugovora o kreditu i ima li pravo na isplatu razlike glavnice nastale po obračunu sukladno tim odredbama.

9. Nije osnovan prigovor tuženika da tužbeni zahtjev nije određen jer je tužiteljica decidirano postavila tužbeni zahtjev u odnosu na tražena utvrđenja tužbenim kao i koje iznose isplate potražuje, a nije osnovan niti navod da tužiteljica ne osporava valjanost odredbi Dodatka ugovora o kreditu jer je upravo to predmet spora.

10. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

11. Odredbom iz članka 22. stavka 1. ZOO-a dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Iz citiranih odredbi proizlazi da su stranke pa tako i tuženik mogle ugovarati ugovore o kreditu na način da su ugovarale kako promjenjivu kamatnu stopu tako i valutnu klauzulu. Međutim, sporno je između stranaka da li su te odredbe ugovora bile ugovorene na zakonit način, a to prvenstveno uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača. Spor proizlazi iz prethodno navedenog ugovora o kreditu iz kojeg jasno proizlazi da su 11. siječnja 2007. tuženik – banka, davatelj kredita i tužiteljica kao korisnik kredita, sklopili ugovor o namjenskom kreditu te se u rješavanju istoga trebaju primijeniti i mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj 96/2003., dalje: ZZP/03). Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema st. 2. tog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 83. ZZP/03 propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, a odredba čl. 87. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Prema st. 2. tog članka ništavost pojedine

odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. O ništetnosti ugovornih odredba o promjenjivim kamatnim stopama u ugovorima o potrošačkom kreditu već su pravomoćno odlučili sudovi u sporu vođenom po kolektivnoj tužbi potrošača pa iako tužiteljica ne potražuje isplatu po osnovi promjenjive kamatne stope ugovorene ugovorom o kreditu, valja se dijelom osvrnuti i na taj aspekt kolektivnog spora. Predmet kolektivnog spora koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu između Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača i osam banaka (P-1401/12) bila je zaštita potrošača od korištenja ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to: odredbe o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz CHF i odredbe kojom je ugovorena redovna kamata promjenjiva čije je stopa tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom kreditora. Presudom od 4. srpnja 2013. Trgovački sud u Zagrebu je, ocijenivši ih netransparentnima i nepoštenima, utvrdio ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i ništetnost ugovornih odredbi o kamatnoj stopi promjenjivoj na osnovi jednostrane odluke banke u ugovorima o potrošačkom kreditiranju te je naložen prekid navedenog postupanja.

13. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. potvrđena je djelomično presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i to u točki 1. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je 1.- tužena Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača pa je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. prihvatio je utvrđenja drugog stupnja i odbio sve izjavljene revizije kao neosnovane. Povodom odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-2521/15, U-III-2536/15, U-III-2547/15, U-III-2565/15, U-III-2603/15, U-III-2604/15, U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem Revt-575/16 od 3. listopada 2017. ukinuo djelomično presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., između ostalog i to u točki 1. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je 1.- tužena Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana

glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima... Također je točkom 9. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem, te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

14. Presudom od 3. rujna 2019. (Rev-2221/18) Vrhovni sud Republike Hrvatske je odbio reviziju kreditora protiv dijela presude Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojim je potvrđena nepoštenost i ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu upućujući pritom na razloge iz drugostupanjske presude. Dakle, spor kolektivne pravne zaštite pravomoćno je okončan i to na način da su konačno obje sporne ugovorne odredbe i to odredba o jednostrano promjenjivoj kamati kao i odredba o valuti švicarski franak utvrđene nepoštenim i ništetnim. Ustavni sud je svojom odlukom od 3. veljače 2021. odbio tužbe sedam hrvatskih banaka i potvrdio ništetnost valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u švicarskim francima.

15. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz odluke kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502. 1 stavka 1. ZPP-a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

16. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02) te se upućuje i na obrazloženje te odluke.

17. S obzirom na nespornu činjenicu, koja je utvrđena i uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 11. siječnja 2007. (dakle u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava), da je odredbama tog ugovora ugovorena valutna klauzula na način da je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti te otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti vezano uz valutu CHF, a upravo su takve ugovorne odredbe spomenutim presudama donesenim u postupku kolektivne zaštite interesa potrošača utvrđene nepoštenima te

stoga ništetnima, ovaj sud smatra kako je tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku. Prihvaćanjem utvrđenja iz navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz kojih proizlazi da je između ostalih i ovdje tuženik (u presudi navedena prvotužena) u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupio protivno odredbama članaka 81., 82. i 90. tada važećeg ZZP/ 03, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama članaka 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o potrošačkom kreditiranju i koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, sud je zaključio da su nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopila ovdje tužiteljica s tuženikom o ugovorenoj valuti prema kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak te o promjenljivoj kamatnoj stopi.

18. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je predmetni ugovor o kreditu sklopila jer su joj bila potrebna novčana sredstva za adaptaciju kuće za stanovanje 2007. u kojoj i danas živi, a kod tuženika su i suprug i ona bili klijenti. Ondje im je ponuđen ovaj predmetni kredit kao najpovoljniji i najbolji kredit. Nisu se posebno raspitivali o drugačijim uvjetima kreditiranja jer im je ovaj plasiran kao najpogodniji. Prije sklapanja ugovora nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora već je tekst ugovora bio unaprijed pripremljen od strane banke te ga je samo mogla prihvatiti. Kod tuženika joj nije ništa spominjano vezano za rizike koji postoje kod sklapanja ugovora o kreditu čija se otplata veže uz chf, a niti kod javnog bilježnika nije bilo ništa rečeno o tome, već je ondje samo ponovljeno koji iznos kredita uzima, koji je rok otplate, koje su obveze nje i jamaca. Ne sjeća se da je pročitala taj predmetni ugovor no kod javnog bilježnika su pročitani dijelovi ugovora. Razumjela je da se otplata tog kredita veže uz stranu valutu chf, a nije znala da iznos rata kredita ovisi o tečaju chf već je smatrala da će kredit otplaćivati sukladno predloženom otplatnom planu. Naknadno ju je banka pozvala radi sklapanja aneksa ugovoru odnosno ugovora o konverziji kredita i smatrala je da taj ugovor mora sklopiti, da je to njena zakonska obveza. Rate kredita su u početku iznosile oko 1.400,00 kuna, a kada su se znatno povećale dosezale su i 2.300,00 kuna. Nakon sklapanja konverzije iznos rata se smanjio i to otprilike na iznose od početka otplaćivanja kredita. Kredit još uvijek otplaćuje, čitavo vrijeme ga je otplaćivala sam putem trajnog naloga, a sredstva ostvarena kreditom u cijelosti su utrošena za adaptaciju kuće koja je uvijek služila isključivo za stanovanje, istu nije nikada iznajmljivala niti su članovi njene obitelji obavljali bilo kakav obrt ili poslovnu djelatnost u toj kući. Prije potpisivanja ugovora u banci nije ništa pitala s obzirom na to da joj je tekst ugovora bio predložen i ugovor predstavljen kao najpovoljniji. Smatra da je čitala aneks ugovoru no nije ništa pitala vezano za isti, vjerovala je banci, a sama nije financijski stručnjak da bi uopće mogla postaviti pitanje.

19. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti našao vjerodostojnim jer je iskazivala izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi kako se tužiteljici kredit čija je otplata vezana uz valutu švicarskog franka nudio kao najpovoljniji kredit, a prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvih pregovora vezano za odredbe ugovora, niti su se tužiteljici posebno tumačile pojedine odredbe ugovora, njihov značaj i posljedice koje mogu prouzročiti vezano za obveze tužitelja. Iz navoda tužiteljice proizlazi da je bila svjesna da se njezina obveza veže uz valutu švicarskog franka iako joj nisu bile poznate moguće posljedice tih odredaba, niti su se iste posebno pojašnjavale. Radi navedenog, sud iskaz tužiteljice u cijelosti prihvaća.

20. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da se radilo o tipskom ugovoru o kojemu tužiteljica kao stranka nije mogla pregovarati o bilo kojoj ugovornoj odredbi pa tako niti o pobijanim odredbama iz članka 1., 2. i 7. ugovora o kreditu. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

21. Što se tiče prigovora tuženika da tužiteljica nije dokazala svojstvo potrošača te da je sredstva ostvarena kreditom utrošila namjenski valja reći da je člankom 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07) određeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti u obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, a da iz sadržaja samog predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopila tužiteljica kao korisnica kredita, kao fizička osoba bez napomene da bi nastupila u nekom drugom svojstvu, uz namjenu – adaptacija kuće, a isti je tužiteljica i vlastoručno potpisala, te isti ni u čemu ne upućuje da bi se radilo o kreditu koji se odobrava za financiranje obavljanja ikakve poslovne djelatnosti. Također, u Dodatku ugovoru o kreditu od 20. siječnja 2016. kojim je izvršena konverzija kredita navodi se da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) – konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u Eur. Dakle, iz potonjeg Dodatka ugovoru proizlazi kako se radi o ugovoru reguliranom Zakonom o potrošačkom kreditiranju, a koji pak u svom članku 2. definira potrošača kao fizičku osobu koja u transakcijama obuhvaćenim tim zakonom djeluje izvan svoje poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja. Prema tome, budući da iz samih ugovora proizlazi da je tužiteljica nastupila kao potrošač, u konkretnom je slučaju teret dokaza da se ne radi o tužiteljici kao potrošaču bio upravo na tuženiku, a tuženik tijekom postupka ničime nije dokazao da tužiteljica u ugovornom odnosu ne bi nastupila kao potrošač (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-18/2018 od 25. svibnja 2020.). Tuženik tijekom postupka nije ni tvrdio da tužiteljica predmetni ugovor o kreditu ne bi sklopila u svojstvu potrošača, odnosno da se tijekom razdoblja otplate kredita promijenila svrha radi koje je tužiteljici odobren kredit u smislu da bi kredit bio korišten u svrhu koja je namijenjena njenom zanimanju i njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a isto tako nije navodio niti da bi se sredstva ostvarena kreditom utrošila u neku drugu namjenu različitu od ugovorom predviđene iako je za kontrolu trošenja sredstava sukladno samom Ugovoru imao i ovlaštenje i to prema čl. 23. E prema kojem kreditor ima pravo kontrolirati namjensko korištenje kredita pregledom kreditiranog objekta isplatnih i drugih dokumenata itd. Stoga sud nije našao osnovanim ovaj prigovor tuženika.

22. Kako tuženik dakle, nije dokazao da se o spornim odredbama pregovaralo s tužiteljicom niti da su tužiteljici sporne odredbe ugovora protumačene te prihvaćanjem utvrđenja iz navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz kojih proizlazi da je između ostalih i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03) u razdoblju od 1. travnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, sud je zaključio da su nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopila ovdje tužiteljica s tuženikom prema kojima je glavnica vezana uz švicarski franak.

23. Vezano za prigovor zastare, treba navesti da sukladno odredbi iz članka 225. ZOO-a opći zastarni rok iznosi pet godina, dok je odredbom iz članka 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikom radnjom preuzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. U konkretnom slučaju zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi. U konkretnom slučaju presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., u odnosu na dio kojim je presuđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, dok je dio presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovornih odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, postao pravomoćan danom donošenja presuda Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017, a što znači s danom 14. lipnja 2018. kada je donesena presuda Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017, kojom je, kako je to u prethodnoj točki obrazloženja navedeno, potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018.). Tužba tužiteljice podnesena je 15. lipnja 2023. dakle, unutar zastarnog roka u odnosu na presudu Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017, a što znači s danom 14. lipnja 2018. pa bi zastara potraživanja tužitelja vezano za stjecanje bez osnove zbog stjecanja prema ništetnim odredbama ugovora o valutnoj klauzuli u CHF nastupila 14. lipnja 2023., a slijedom čega je prigovor zastare tuženika neosnovan.

24. S obzirom na sve navedeno, ovaj sud zaključuje da su odredbe predmetnog ugovora o valutnoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi nišetne, zbog čega je utvrđeni iznos od 4.206,21 EUR, koji je tužiteljica platila više zbog primjene tih nišetnih odredbi u odnosu na iznos koji je trebala platiti da tih odredbi nije bilo, tuženik stekao bez osnove. Zahtjev tužiteljice za isplatu (restitucijski zahtjev) je u biti posljedica utvrđenja dijela odredbi članka 1., 2. i 7. Ugovora o kreditu nišetnima. Stoga se ovdje ukazuje kako je tuženik, iznos preplaćen od strane tužiteljice plaćanjem anuiteta obračunatog prema nišetnoj odredbi o plaćanju anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora, stekao bez osnove.

25. U nalazu i mišljenju knjigovodstveno-financijske vještakinje Danijele Podbojec od 16. rujna 2025. i Dopune nalaza i mišljenja od 22. rujna 2025. proizlazi da je došlo do razlike kod isplate plaćenih anuiteta kredita primjenom nišetnih odredbi ugovora o kreditu uslijed promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, odnosno ono što bi tužiteljica platila primjenom srednjeg tečaja HNB za CHF prema HRK na dan isplate kredita 29. siječnja 2007. (4,558083 KN za CHF), odnosno da je u razdoblju od 15. ožujka 2007. do 15. rujna 2015. zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF na dan isplate kredita u istom razdoblju tužiteljica platila više 5.043,31 EUR. Kada se preplaćenim iznosima uračuna preplata obračunata konverzijom kredita sukladno Dodatku ugovoru o kreditu tada je preostala razlika više plaćenog 4.206,21 EUR.

26. Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka u potpunosti prihvatio kao stručan, objektivna i izrađen sukladno danom nalogu suda. U svom očitovanju dostavljenom 7. listopada 2025. tužiteljica navodi da je u cijelosti suglasna s nalazom i mišljenjem, time da je predložila dopunu nalaza u odnosu za zahtjev razlike neotplaćene glavnice na dan konverzije uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj CHF.

27. Tužiteljica djelomično povukla dio tužbenog zahtjeva sa početnog traženog iznosa od 9.500,96 EUR na iznos od 4.206,21 EUR po osnovi preplate zbog nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, no tuženik se takvom djelomičnom povlačenju protivio. Naime, tuženik u podnesku od 6. listopada 2025. navodi da nema prigovora na matematički obračun vještaka, no i nadalje osporava pravo tužiteljici na isplatu iz već ranije obrazloženih razloga te se ujedno protivio takvom djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva radi čega je valjalo odlučiti o osnovanosti prvotno postavljenog tužbenog zahtjeva. Budući da preostali iznos dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu na ime preplate zbog nišetne odredbe ugovora o valutnoj klauzuli kako ga je u tužbi postavila tužiteljica nije dokazan niti proizlazi iz vještačkog nalaza, sud je isti našao neosnovanim pa je djelomično isti odbio i to u iznosu od 5.294,75 EUR zajedno sa potraživanim zateznim kamatama.

28. Kako je vještak u cijelosti udovoljio nalogu iz rješenja suda kojim je određeno vještačenje te u skladu s istim izradio svoj nalaz i mišljenje koji je detaljno i stručno obrazložio, sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, dok nije uvažio ove prigovore tuženika nalazeći kako isti zapravo prigovara samom nalogu koji je sud zadao vještaku, pri čemu valja napomenuti da je u ovoj parnici u kojoj se tužitelj poziva na utvrđenja iz parnice vođene radi kolektivne zaštite potrošača sud vezan utvrđenjima suda kako je to ranije opisano te je nalog sudskom vještaku za izradu nalaza i mišljenja

dan upravo na način kako je to u pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u točki 9. izreke i navedeno.

29. Dakle, iz provedenog vještačenja proizlazi da je tužiteljica po osnovi ništetnih odredbi o ugovorenoj valutnoj klauzuli preplatila iznos od 4.206,21 EUR koji dio tužbenog zahtjeva je sud i usvojio, kao i to da je konverzija kredita izvršena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju.

30. Vezano za zahtjev tužiteljice da se utvrde ništetnim i odredbe Dodatka ugovora o kreditu valja reći sljedeće. Odredbe kojima su ugovorene kamatna stopa i valutna klauzula jesu vezane uz uvjete vraćanja kredita, dakle uz jedan od bitnih sastojaka ugovora o kreditu. Međutim, ugovorna odredba o visini početno ugovorene kamatne stope je valjana, jednako kao što je valjana i ugovorna odredba o kunsom iznosu kojeg je tuženik, kao banka, stavila na raspolaganje tužiteljici, kao korisniku kredita, a ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli je i ustanovljena upravo zbog toga da bi predmetni ugovor o kreditu bio oslobođen tih odredbi. Stoga predmetni ugovor o kreditu, unatoč ništetnosti pojedinih odredbi, može opstati. Ovakvo tumačenje nije suprotno sadržaju, značenju ni pravnom domašaju odredbe čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima koje je izrazio i Sud Europske unije u predmetu broj C-118/17 (Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt, ECLI:EU:C:201:207). Presudom C-118/17 Sud Europske unije odlučio je da čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način:

- da mu se ne protivi nacionalni zakon, koji sud pred kojim se vodi postupak sprječava da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti ugovorne odredbe o tečajnoj razlici, poput one u glavnom postupku, pod uvjetom da utvrđenje nepoštenosti takve odredbe omogućava ponovno uspostaviti pravnu i činjeničnu situaciju u kojoj bi se potrošač nalazio da ta nepoštena odredba nije postojala; i

- da mu se protivi nacionalni zakon koji sprječava, u okolnostima poput onih iz glavnog postupka, sud pred kojim se vodi postupak da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti odredbe o tečajnom riziku kada je utvrđeno da je ta odredba nepoštena i da se ugovor ne može održati bez navedene odredbe.

31. U presudi predmeta Suda EU broj C-932/19 (ECLI:EU:C:2021:673, JZ protiv OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt., od 24. travnja 2020.) odlučeno je da čak ni nacionalno zakonodavstvo (mađarsko) kojim se zabranjuje poništenje (utvrđenje ništetnim) ugovora o zajmu izraženog u stranoj valuti zbog toga što sadržava nepoštenu odredbu o tečajnoj razlici nije neusklađeno s pravom Unije ako to zakonodavstvo omogućuje ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio bez te nepoštene odredbe, osobito uspostavom prava na povrat koristi koje je trgovac na temelju nepoštene odredbe neopravdano stekao na njegovu štetu, i to čak i u slučaju ako bi poništenje (ništetnost) ugovora bilo povoljnije za potrošače. Ništetnost odredaba o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ustanovljena je na temelju odredaba ZZP i ZOO, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a u toj presudi su izneseni, između ostalog i razlozi zbog kojih taj sud smatra da sporni ugovori o kreditu mogu ostati na snazi bez ništetnih odredaba, kao ugovori u kojima će glavnica

kredita biti određena u kunama uz fiksnu kamatu. Postupak u kojem je donesena ta presuda pokrenut je tužbom udruge Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, a ta udruga koja se bavi zaštitom interesa i prava potrošača nije taj postupak pokrenula s tezom o ništetnosti problematičnih ugovora o kreditu u cijelosti (vjerojatno zbog toga što je shvaćeno da ništetnost tih ugovora u cijelosti ne bi bilo u interesu svih korisnika kredita, naročito onih koji su ugovore sklopili na dulje vrijeme, a ne bi bili u mogućnosti odmah vratiti sve ono što su stekli na temelju ništetnih ugovora, što bi im u tom slučaju bila obveza).

32. Prema tome, tužiteljica ima na raspolaganju te je i iskoristila mogućnost ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se kao potrošač nalazila bez nepoštenih odredbi, tako što je sklopila aneks ugovora o kreditu, čime su (makar dijelom) eliminirane posljedice nepoštenih ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Dakle, iz iznesenog slijedi da predmetni ugovor o kreditu nije ništetan u cijelosti jer odredbe čija je ništetnost utvrđena u kolektivnom sporu nisu bitni sastojci ugovora, pa prema tome ne mogu za sobom povlačiti ništetnost cijelog ugovora o kreditu. Slijedom toga, nije ništetan niti aneks ugovora o kreditu, tim više što su istim ništetne odredbe ugovora o kreditu zamijenjene novim odredbama pa je sklapanjem aneksa ugovora o kreditu omogućeno ispunjenje osnovnog ugovora s izmijenjenim uvjetima.

33. U presudi Suda EU C-19/20, ECLI:EU:C:2021:341, I.W., R.W. protiv Bank BPH S.A., od 29. travnja 2021. (točka 54.) izražen je stav da je cilj koji se nastoji ostvariti Direktivom zaštita potrošača i uspostavljanje ravnoteže između stranaka izuzimajući od primjene odredbe koje se smatraju nepoštenima, a održavajući, u načelu, valjanost drugih odredaba ugovora o kreditu (tako i Sud EU u presudi od 7. kolovoza 2018., Banco Santander Escobedo Cortes, C-96/16 i C-94/17, EU:C:2018:643, točka 75.). Isti je pristup Sud EU izrazio u vezi s pitanjem ništetnosti cijelog ugovora o kreditu kao posljedice nepoštenosti jedne njegove odredbe u spomenutoj presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019., točka 51., istaknuvši da "članak 6. stavak 1. Direktive 93/13 želi ponovno uspostaviti ravnotežu između stranaka, a ne poništiti sve ugovore koji sadržavaju nepoštene odredbe".

34. Slijedom navedenog, sud je ocijenio zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnosti odredbi Dodatka ugovoru o kreditu neosnovanim.

35. Tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila i dosudu razlike glavnice u iznosu od 16.330,19 EUR kako je to ranije opisano. Međutim, prema stavu ovoga suda tužiteljici ne pripada pravo na isplatu razlike glavnice tj. razlike iznosa ostatka glavnice na dan 20. siječnja 2016. (koji je utvrđen Dodatkom Ugovoru o kreditu u iznosu od 36.735,23 EUR) i iznosa ostatka glavnice prema početnom otplatnom planu primjenom tečaja na dan isplate kredita jer je iznos ostatka glavnice utvrđen Dodatkom Ugovoru o kreditu posljedica sporazuma stranaka, a tužiteljica nije dokazala da su te odredbe ništetne niti je sud našao da postoje neki od razloga ništetnosti. Visinu glavnice utvrđene sklapanjem navedenog Dodatka ugovorne strane su međusobno suglasile i ona nije bila predmetom ispitivanja u tzv. kolektivnom sporu potrošača pa ona ni nije obuhvaćena razlogom ništetnosti niti je to tužiteljica tijekom postupka dokazala. Stoga je sud taj dio tužbenog zahtjeva odbio kao neosnovan, a iz istog razloga je odbio kao nepotreban dokazni prijedlog da se dopuni nalaz vještaka na način da se izvrši izračun razlike glavnice kako je to predložila tužiteljica.

36. Prema odredbi članka 1111. stavka 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Stavkom 3. istog članka propisano je da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

37. Prema odredbi iz članka 1115. ZOO kad se vraća no što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a tuženik je u ovom slučaju nepošteni stjecatelj jer je ugovorio nepoštenu i ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, zatezne kamate su tužiteljici za svaku pojedinu mjesečnu preplatu dosuđene od dana dospijeca, sukladno nalazu vještaka, odnosno od dana kad je to nepošteni stjecatelj stekao.

38. Kamatna stopa na dosuđeni glavnični iznos po osnovi preplate zbog ništete odredbe o valutnoj klauzuli teče u periodu od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

39. Tužiteljici su primjenom odredbe čl. 151. i 155. st. 1. ZPP odmjereni sljedeći troškovi. Priznat joj je trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 250,00 EUR sukladno tbr. 7. st. 1. i tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podnesaka od 30. prosinca 2024., 18. rujna 2025., 7. listopada 2025. u zatraženim iznosima od po 250,00 eur za svaki sukladno tbr. 8. st. 1. i tbr. 46. Tarife. Nadalje, sud je priznao trošak zastupanja na ročištima 19. veljače 2024., 23. travnja 2025., i 1. travnja 2026. u zatraženim iznosima od po 250,00 eur za svako ročište prema tbr. 9. toč. 1. i tbr. 46. Tarife. Priznat joj je trošak financijsko knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR, dok joj nisu priznati zatraženi iznosi sudskih pristojbi na tužbu i presudu budući da je odredbom čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23) koji je stupio na snagu 20. svibnja 2023. tužiteljica kao potrošač oslobođena od plaćanja sudskih pristojbi (tužba je podnesena 15. lipnja 2023.). Tužiteljici nije priznat niti traženi trošak sastava podneska od 2. lipnja 2025. i podneska od 26. siječnja 2026. jer isti nisu bili potrebni za vođenje postupka. Ukupni priznati troškovi tužiteljice iznose 2.150,00 eur.

40. Pri tome, valja reći da je tužiteljica u pretežnom dijelu uspjela sa osnovom potraživanja glede utvrđenja ništete odredbi ugovora o kreditu te djelomično sa visinom iznosa isplate zbog preplate po toj osnovi pa bi sukladno odredbi iz čl. 154. st. 2. ZPP uspjeh tužitelja iznosio 72,14 % ($100 \% + 44,27 \% = 144,27 \%$, $144,27 / 2 = 72,14 \%$), a iznos od 27,87 % predstavljao bi uspjeh tuženika. U pogledu tužbenog zahtjeva za utvrđenjem ništete odredbi Dodatka ugovoru o kreditu (koji temelji na ništete ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a s kojim dijelom zahtjeva je tužiteljica

uspjela u cijelosti) i za isplatu na temelju preplate zbog ništetne odredbe, tužiteljica nije uspjela u sporu, radi čega bi došlo do primjene odredbe čl. 154. st. 2. ZPP.

41. Međutim, prema stavu ovog suda nije u skladu s načelom djelotvornosti da se tužitelju kao potrošaču naloži snošenje troškova postupka ovisno o iznosima koji su mu vraćeni, iako je uspio u postupku u pogledu nepoštenosti sporne odredbe. Ishod podjele troškova postupka koji ovisi samo o neosnovano plaćenim iznosima čiji se povrat nalaže može potrošača odvratiti od ostvarenja navedenog prava, a takav je stav izražen u pravnom shvaćanju Suda Europske unije u predmetu C-244/19 u presudi od 16. srpnja 2020., gdje je, između ostaloga, rečeno da se obvezivanje potrošača (tužitelja), koji je u cijelosti uspio u pogledu nepoštenosti spornih odredbi ugovora o kreditu, da naknadi parnični trošak tuženiku (trgovcu), protivi načelu djelotvornosti, jer ishod podjele troškova postupka koji ovisi samo o neosnovano plaćenim iznosima čiji se povrat nalaže, može potrošača odvratiti od ostvarenja navedenog prava. Stoga, a kako je tužiteljica u ovoj pravnoj stvari uspjela sa zahtjevima za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi te djelomično i sa zahtjevom na isplatu, tuženik nema pravo na naknadu parničnog troška (jednako i Županijski sud u Rijeci, GŽ-1220/2022-3 od 8. studenog 2023. i Županijski sud u Osijeku, GŽ-2038/2024-2 od 21. veljače 2025.).

42. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 15. svibnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnici Ani Čopor, odvjetnici iz Varaždina, Ulica kardinala Franje Kuharića 42
2. Tuženiku po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Radoslava Lopašića 6

Broj zapisa: **9-30888-14ba4**

Kontrolni broj: **06a88-f0fd6-46af4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.